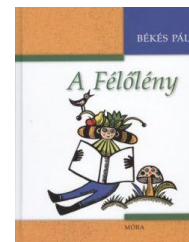

Részletek Békés Pál: A Félőlény c. művéből

MÁSODIK FEJEZET

amelyben az odú lakója, történetünk fő-, sőt címszereplője még mindig nem lép színre - habár már rég itt volna az ideje -, viszont egyet s mást mégis megtudunk róla.

Az odú tágas volt. És téres. Mégis zezugos. Lakhelynek a legalkalmasabb. Ahány helyiség, szeglet, sarok, sut, mindmegannyi mennyezetig rakva könyvvel. Csodás regék, románcok, mesék, mondák, legendák, poros, régi fóliánsok és vadonatúj sziporkázó képeskönyvek; avítt bőrkötések és tükörfényes borítókba burkolt remekművek sorjázta a polcokon és az ágyak alatt, mivelhogy könyvek bújtak ott is, meg a konyhaszekrényben, de még az ágyneműtartóban is - könyvek, könyvek mindenütt!

Az odú ablakai magasak és szélesek, melyeken csak úgy zuhogott volna befelé a fény... Aha! Volna! Hiszen éppen ez a volna a lényeg. Az ablakok ugyanis be voltak deszkázva. Olyik- másik elé még szekrényt is toltak, könyvekkel teli nehéz alkalmatosságot. Az ajtó pedig... akár egy erődé. Láncok, pántok és keresztrudak zárták, lakatok fityegtek róla, kisujjniak és kocsik-kerék nagyságúak. Az odú gazdája talán még vizesárkot is ásott volna a fa köré felvonóhíddal, ha rajta áll.

Hogy a lakót nem láthatjuk szemtől szembe, annak több oka is van. Mindenekelőtt a sötétség odabent. De nem csupán az, mivel a boldogtalan még a saját megerősített odván belül is bezárkózott. Egy komód aljába. Persze könyvek alá. Onnan hallik bátortalan, lehangolt és lehangoló küszmögése... Szegénykém. Reszket. Fél. De nemcsak úgy általában és körülbelül és nagyjából, ó, dehogy. Ő úgy fél, ahogyan eleddig teremtett lélek még soha. Fél egyfolytában, éjjel és nappal és szüntelen. És ki tudja már, mi okból és mióta? Már a nevére sem emlékszik senki. Csak úgy hívják: a FÉLŐLÉNY.

Valaha régen, amikor a Kiserdőben még hírért sem hallották a szörnyeknek, a Félőlénynek természetesen volt tisztességes, sőt becsületes neve. (Más szóval: nem volt Félőlény.) Ismerték és tisztelték. Nagyon is. Ő meg szerette a Kiserdőt s benne a somot, a bodzát, a galagonyát, eső után a csiperkét és mi mindent még! Szerette éjjel a csillagokat nézegetni s eltűnődni: de messze ragyognak! - nappal meg egy mohos tönkre heveredve a hasát süttetni. És szerette mindezt a többi Kiserdő-lakóval együtt szeretni, mivelhogy társas lény volt. Ám a legeslegjobban mégis a könyveket szerette.

Pompás könyvtárának híre még a távoli kiserdőkbe is eljutott, s aki csak áthaladt a tisztáson, könyvvel kedveskedett neki. És habár valamennyi legenda, rege, mende és monda másról szólt, egyben mind megegyezett: a történetek végén győzött a jó, mindig legyőzte a rosszat, ahogyan illik és kell.

Itt van például Pocok lovag legendája - hogy egyik kedvencét említsem elsőként. A lovag, ki a legkisebb s legágrólszakadtabb hadfi volt országában, úgy aratta le a világot sanyargató sárkányok temérdek fejét, mint a Péter-Pálkor gazda a gabonát. Micsoda betakarítás volt!

És Árvácska, a szegény kis árvácska története! Egy fészekalj boszorkány akarta elveszejteni a védtelen kisleányt. Már készítették is neki rút üstjüket, hogy megfőzik majd, és lám: Árvácska főzte meg őket! A gonosz némberek saját üstjükbe pottyantak, és lett belőlük boszorkánybefőtt. Pedig erre aztán igazán nem számíthatott senki, mivel többen is voltak, erősebbek is... És mégis.

Hát még Mafla, a szorgos bányásztörpe meséje! Fél kézzel aprít fel ezeregyszáztizenegy bányarémet a szorgos bányásztörpe - és hiába könyörögnek kegyelemért, Mafla nem alkuszik! Elbánik velük, ahogy kell.

Odd meg az 1. feladatot a feladatlapban!

Délutánonként a Félőlény és a barátai a tisztáson teáztak a két bölcs és szép tölgyfa között. Megterítettek egy nagy, kerek rönköt ropogós hófehér abrosszal, és aranyzöld fenyőtűtea csorrant a hófehér kancsóból a hófehér csészékbe. Csilingeltek az ezüstkanálkák, és apró szemű gyöngycukor hullott a teába, meg illatos citromcsöpp. Egyedül Csatang, a Félőlény legrégebb és legjobb barátja csorrantott tejet az aranyzöld italba, mert kedvelte a külföldi módit, de ezen nem veszték össze. Kortyolgatták, szürcsölgették a teát a megterített farönk körül, és beszélgettek. Csakis kellemes dolgokról folyt a szó: csupálásról, porhanyításról, rakosgatásról, csatangolásról - és persze mindenféle történetekről. Rendszerint az első és a második csésze tea között a Kiserdő-lakók megkérték a Félőlényt - aki akkor (nem győzöm hangsúlyozni) nem volt még Félőlény! -, ugyan hozna elő egy könyvet, és olvasna fel belőle. Ő megkérdezte: mit szeretnének hallani? Mire azt felelték: mindegy. Akkor a Félőlény azt mondta: no de mégis. A többiek meg: rád bízunk. Ekképpen huzakodtak, udvariaskodtak egy kicsinyég, ahogyan illik, azután a Félőlény kihozott egy könyvet - mindig mást, hiszen a könyvtára akkora volt, hogy a világ végéig futotta volna belőle új meg új történetekre -, és fölolvastott.

A hangja telten zengett, selymes volt, fényes, nyugtató. És mesélt, mesélt, mesélt, míg le nem ment a nap. Körülbelül akkorra betakarították a sárkányfejeket, fölaprították a bányarémekeket, vagy éppen elkészült a boszorkánybefőtt. De jó is volt hallgatni! Ám lassanként minden megváltozott.

Nem hirtelen-váratlan, hanem egyre-másra, fokozatosan. Kezdetben csak szivárogtak a hírek: szörnyek tűnnek föl itt is, ott is. A vándorok, akik vállukon batyuval, kezükben faragott bottal haladtak át a Kiserdőn, azt beszéltek, hogy útjukon egy-egy rémet láttak az ösvényen vagy a távolabbi csalitosokban. Idő múltával már a szomszédosokban is. Fokról fokra elszaporodtak mindenütt. A Félőlény - bár nem örült a híreknek - meg sem ijedt tőlük. Bizonyos volt benne, hogy a rémekeket előbb-utóbb legyőzik, a szörnyeket visszaűzik saját barlangjukba, és a gonosz elnyeri méltó büntetését. Ahogyan a könyvekben áll.

Fényes lovagok vágattak át a Kiserdőn, hogy fölvegyék a küzdelmet a szörnyekkel. A Kiserdő-lakók sorfalat álltak az ösvény mentén, és virágszirmot hintettek az elrobogó paripák patái alá. A lovagok vakmerő kurjongatással vonultak a csatába, a páncéljuk csillogott, hanyatt esett rajta a napsugár, tollforgójuk hetykén lobogott a friss szélben, pajzsukat címerek díszítették, és magabiztos jelmondatok. Ilyenek:

Nem lesz rajtunk úrrá

sárkány-önként!

Hurrá!

Meg ilyenek:

Fölösleges rémüldözni,

gyere velünk

rém-üldözni!

De a lovagok nem tértek vissza diadallal, ahogyan a történetekben szokásos. A szörnyek viszont terjeszkedtek rendíthetetlenül.

Telt-múlt az idő, és a Félőlény gyanút fogott. Lehetséges lenne, hogy ami eddig szent meggyőződése volt, mégsem egészen úgy van? Talán mégsem egészen biztos, hogy a szörnyek alulmaradnak. A történetekben persze igen. Hanem a valóságban? Egyre ritkábban járt teázni

a hófehér ropogós abrosszal terített rönk mellé, és már csak elvétve olvasott fel könyveiből. Hatalmába kerítette a szorongás. A szörnyek pedig lassanként belopakodtak a Kiserdőbe. Látni ugyan nem lehetett őket - egyelőre -, de érezni igen. A Félőlény kezdetben azzal vigasztalta magát, hogy csak képzelődik, de már ebben sem volt biztos.

Szeretett rádiózni. Régimódi készülékének a hangja tiszta, ritka szép. Élvezettel csavargatta a gombokat, és hallgatta a távoli kis- és nagyerdők adóit, ahonnan esténként gyönyörű zenét és pompás történeteket sugároztak. Ám, hogy mind ritkábban járt ki az odúból, és több időt töltött rádiójával, észrevette; az adók sem ugyanazok többé. Megsokasodtak a szörnybemondók, és egyre több lett a rémhír. A távoli állomások sorra elhallgattak, nem csendült fel többé sem búvölő muzsika, sem szépséges történet. Lassanként övék lett valamennyi hullámhossz, övék az egész éter. Így azután egyáltalán nem csoda, hogy töpörödésnek indult, a háta meggörbült, szép, fényes hangja is megkopott és rezegni kezdett. Ekkoriban vált valakiből, akit Kiserdő-szerete szerettek, tiszteltek, derék fickónak ismertek, valakiből, akinek neve volt, könyvtára és történetei - Félőlényé.

De még mindig reménykedett. Egyszer majd - gondolta - elmúlik ez az egész, mint egy rossz álom. Legrégibb és legjobb barátja, Csatang, kivel oly sokat csatangolt azelőtt, nem bírta tovább, útilaput kötött a talpára, és fölkerelkedett.

Ő meg szívrepesve leste a postapozsátát, ugyan hoz-e levelet a vándortól. De amikor megjött végre a levél - ó, bár ne jött volna inkább! A postapozsátá az odú elé hullajtotta, és már sietett is tovább a dolgára. Ő meg reménykedve és reszketeg kézzel törte fel a pecsétet, mivelhogy addigra már szokásává vált a reszketés. Hidegség áradt a levélből. Tán csak az emlékeztetett a régi barátira, hogy Csatang, aki mindig szeretett verselni, sorait ezúttal is rímekbe szedte. Hanem egykor gömbölyded írása valamiképp meghegyesedett, s szavai is oly szúrósak lettek, hogy szinte döfködték az olvasó ujjait, míg a papírt forgatta. Mindez azonban semmi a mondandóhoz képest.

Íme Csatang levele:

<i>Idekint más lett minden, földön és égen rémek, ahová néz az ember, földerítők és kémek.</i>	<i>Idekint más lett minden, idekint szörnyek dúlnak, a fák, a bokrok dőlnek, a halak vízbe fúlnak</i>	<i>Készül már a mű! Nem nő többé fű! Ritkán süt a nap! Minden harmadnap!</i>
--	---	--

<i>Idekint más lett minden, még a lég is méreg, madarak földre hullnak, a folyók lánggal égnek.</i>	<i>Idekint más lett minden, szomorú minden ének, se vigasz, se remény nincsen, vigadoznak a rémek!</i>
---	--

Ez a levél volt az utolsó csepp a pohárban. A Félőlény elolvasta még egyszer, és nekilátott volna harmadszor is, de harmadszorra már nem bírta. Becsukta az ajtót, be az ablakot, nagy hirtelen be is deszkázta valamennyit, megerősítette, sőt megerődítette az odút, lakatokat, láncokat, biztonsági zárat szerelt az ajtóra, és most a komód alján kuksol és vacog irtóztatóan. Hajaj.

Odd meg a 2. feladatot a feladatlapban!

5. fejezet (részlet)

Hosszú idő után Csatang hazalátogatott

Csatang a fejét csóválta, és széttárta a karját.

- Éppenséggel rossz hírrrel érkeztem hozzátok. Mondhatnám, a legrosszabbal. – jelentőségteljesen végignézett a kis csapaton.

- Barátaim! Ebek harmincadján a világ. Ez itt az utolsó Kiserdő. Be-bekukkantanak hozzátok is a rémek, de még nem laknak itt! Egyedül ti maradtatok meg szörnymentesnek. Ám ami a legszomorúbb: már ti sem sokáig.

Azzal elmesélte, mit látott a Kiserdő határában, míg hazafelé baktatott. A réteken hernyótalpas, savósínű köcsögfejek, a csalitosban rusmányok hempergöztek. A közeli pagonyban meg egy századnyi triplatokájú vahordály állomásozott. És látszott rajtuk: e válogatott harci rémek ugrásra készek, és valamennyien csak a jelre várnak. A Kiserdő-lakók egy ütemre reszkettek.

- És tudjátok-e, miért nem támadtak eddig? Gyanakvó, riadt érdeklődéssel sereglettek köré. Csatang fontoskodva előrehajolt, és egyenesen a Félőlényre meredt, hegyes orrával majd fölnyársalta.

- A könyvtárad miatt.

- Az én könyvtáram? - A Félőlény nem tudott hová lenni az ámulattól.

- Mi közük az én könyvtáramhoz?

- A te történeteid, ugye, arról szólnak, hogy a szörnyeket legyőzik. No már most. Ők egyenesen utálják az efféle történeteket. Érthető, nem? És amíg te teázás közben naponta elmondnál egy-egy ilyen mesét, regét, mendét vagy mondát, eszükbe sem jutott közelíteni. Ám te bezárkóztál, és ők felbátorodtak; előrenyomultak. Rádadásul jó ideje már nem is olvasol. Magad mondtad. És a történetek hatása lassanként elhalványult, elpárolgott. A félelmed miatt. Egy- szóval - fejezte be Csatang - a támadás küszöbön áll. Ezért jöttem. Hogy figyelmeztesselek benneteket.

- Igazán? Ezért jöttél? Igazááán? A kérdés módfelett gunyorosan hangzott. „Érdekes - gondolta Rakonc, úgy látszik, utálatosan rosszindulatú és gyanakvó vagyok. Végül is mégsem mondhatjuk egy régi, kiserdőbeli társra, hogy fölöttébb gyanús, csupán mert nem tetszik a ferde mosolya.”

- De hát mindenki éppen az én könyvtáramat akarja? Mi lesz velünk? - A Félőlény elalélt. Csatang a keblére vonta legrégebb és legjobb barátját, vigasztalóan megölelte.

- Majd szép csendesen áldozatul esünk mi is, mint a többi kiserdő. - Meglehet, valóban vigasznak szánta szavait, de nem nyugtatott meg velük senkit. Kellemetlen hidegség áradt Csatangból.

A Félőlény elhúzódott tőle, s csak még jobban reszkedett. Rakonc nagyot ugrott, és a homlokára csapott.

- Megvan! Reménykedve fordultak felé. - A megoldás! Ha eddig azért nem jöttek, mert a Félőlény mesélt, és most azért jönnek, mert már nem mesél, akkor meséljen újra! Ennyi az egész. Azzal berontott az odúba, marokra kapta az első keze ügyébe kerülő kötetet, és már rohant is vele vissza a tisztásra.

- Olvasd! Itt a történet! - kiáltotta futtában.

- Olvasd! - Csupánc és Porhany két oldalról megtámogatták az óriás képeskönyvet, és az magától kinyílt.

- Olvass! - Légy szíves!

- Segíts rajtunk!

- Jó, jó, jó - a Félőlény nagyot nyelt -, jó, jó, jó - a nyitott oldalra meredt, kitévte a száját, de csak annyit tudott kinyögni: - Jó, jó, jó - a betűk összeolvadtak a szemé előtt, és csak tátogott.
- Mint régen - kérlelték. - Mint azelőtt... - Mint teázás közben... Reszketés rázta a Félőlény testét. - Nem bírok - sírta el magát -, nem bírok olvasni. Térde megroggyant, a kidőlt fatörzsre dőlve sírdogált.

- Ne haragudjatok, nem megy - szipogta keserves-bánatosan.

Csatang talpra segítette, leporolgatta, aztán egy nagy, zöld zsebkendővel megtörölgette az orrát. Néhány lépést sétált vele föl-alá, rászólt: lélegezzen mélyeket, egyszóval igazán anyásan viselkedett (Rakonc mégis gyanakodva figyelte), és közben szüntelenül duruzsolt. A Félőlény konya fülébe susorgott. Azt mondta, a rémek első dolga lesz elpusztítani a könyvtárat, vagyis a könyvtárat meg kell védeni, mert ha az megmarad, megmarad a Kiserdő is. Meg azt is mondta: egyetlen mód van rá, hogy a Félőlény megmentse a könyvtárat, vagyis az erdőt, vagyis önmagát, vagyis mindent és mindenkit. Amikor idáig jutott, megálltak, mindenki köré gyűlt, ő meg hetyke kalapját a feje búbjára tolta, megvakarta szőken meredező üstökét, és fölemelte az ujját.

- Elárulok egy titkot - suttogta fontoskodva. - **Szörny a szörnynek nem vájja ki a szemét!**

- Nem értem.

- Nem értjük.

- Figyeljete - lehelte, hogy szinte csak sejteni lehetett -, ez azt jelenti: nem kell többé félned, ha magad is szörnyé válsz.

A Kiserdő-lakóknak szinte gyökeret eresztett a lába. A Félőlény még habogni is elfelejtett.

- Bizony - folytatta könnyedén és immáron fennhangon Csatang. - Tiszta sor. Ha közénk állsz - ölelte át újból biztatón a Félőlény vállát -, soha többé nem kell félned, mivel akkor téged már nem riogatnak. Viszont ha nem félsz, akkor, ugye, újból mesélheted a történeteket. Akkor pedig, ugyebár, megvédted a könyvtáradat, a Kiserdőt, önmagadat és mindenkit. Ilyen egyszerű ez.

Oldd meg a 3. feladatot a feladatlapban!

Hosszú csend következett.

- Ebben lehet valami - mondta végül tétován Porhany. - Csucs-csu-csupán az a különös, hogy te, hogy, hogyhogy... hogy te szörny legyél?! És ha közénk tartozol, akkor az is előfordulhat, hogy... esetleg te riogatsz másokat? Rakonc egyik lábáról a másikra állt. - Esetleg minket is? Nem nagyon tetszett neki az ötlet, de ő sem látott más kiutat. Legalább ismerős rém lesz belőle - győzködte magát. - Az is valami. Egy ismerős rém határozottan jobb egy ismeretlennél. A Félőlény lassanként puhult.

- Csak a félelmedet veszítheted - biztatta fölényesen Csatang.

- De... és ha nem megyek?

- Akkor maradsz mindörökre Félőlény. Illetve nem is biztos, mert lehet, hogy percekben belül itt lesznek, és fasírtot csinálnak belőled. Esetleg fasírttá féled magad. Az eredmény egy és ugyanaz. Fasírt.

A Félőlény egyet balra lépett az odú, egyet meg jobbra az ösvény felé, aztán megint egyet balra, egyet jobbra, mintha csak táncolna, néma dallamra, afféle tipegős-topogós kiserdei legényest. Pedig hát igazán nem volt valami legényes szegény, és táncolni való kedve sem volt. Végül megállt középen, szóra nyitotta a száját. Aztán becsukta. Ismét kinyitotta, becsukta, most, meg egy partra vetett pontyhoz hasonlított, aztán nagy lendületet vett, és a következő formás szónoklatot vágta ki:

- Hát jó. Megkönnyebbült sóhaj és egy kis örömteli rikkantás verte föl a tisztás csendjét - az ég tudja, mióta nem hallott már ilyesmit a szomorú, megviselt, szorongatott Kiserdő.

A postapozzáta fölröppent álmában, és azt hitte, nyilván ő kézbesített valami örömhírt, kár, hogy oly gyenge a memóriája, és már nem emlékszik rá.

Körtáncot jártak az erdőlakók a Félőlény körül, úgy örültek annak, hogy sikerült rábeszélni a valaha legderekabb fickót, a világ legnagyobb szörnyellenes könyvtárának tulajdonosát, tömérdek történet tudóját: álljon be maga is szörnynek. Hát így megy ez.

A Félőlény kipirultan, egyszersmind aggodalmasan állt a kör közepén, és azt gondolta: „Végül is mindenki úgy menti az irháját, a könyvtárát meg a kiserdőjét, ahogyan tudja - én így.”

- Megvártok? - kérdezte.

- Megvárunk - mondták. - Akkor is, ha rettenetes leszek? Elcsendesült az ujjongás.

- Akkor is, persze - rebegte végül Csupánc.

- Hol és kinél jelentkezzem?

- Amiatt ne fájjon a fejed - vágta hátba Csatang -, tele a világ szörnyfelvételi irodákkal. - Odafentről csu-csu-csupálgatás közben is látni néhányat. Például most nyílt egy itt, a Kiserdő sarkán. Nagyon modern. - Úgy látszik, bekapcsolódtunk a világ rémkeringésébe - lelkesedett Porhany.

„Csak tudnám, mit kell ennek úgy örülni” - gondolta Rakonc.

- Jó lesz sietni - és Csupánc izgalmasan megint piszkálni kezdte fűrészsorrát -, a vahordályok meg a többi...

Körülállták a Félőlényt, és bátorították. Csatang magához vonta még egyszer, utoljára.

- Drága barátom! Bátorság, gondold arra, hogy **rém a rémnek nem lehet farkasa!** - Azzal két cuppanós csókot nyomott a beesett, ráncos arcra, és míg szorosan átölelte a Félőlényt, széles szájára kiült a ferde vigyor, s ferdült, ferdült egyre, végül eltorzult egészen.

Rakonc megborzongott. „Lehet, hogy csak én látom?” - gondolta, és a többiekre nézett. Igen, csak ő látta, hogy Csatang szemében hideg fény csillan, olyan hideg, amitől megdermed a szív.

Oldd meg a 4. feladatot a feladatlapban!

HETEDIK FEJEZET

avagy egy kis rémrendszertan

(Félőlény a szörnyfelvételi irodában várakozik.)

A falon táblák függtek, melyeken színes ábrák és jól áttekinthető rajzok ismertették a rémek tudományos kutatások által föltérképezett rendszerét. Az iroda ura pálcát ragadott, és sietős léptekkel róva a helyiséget, előadásba kezdett. Teleszkópos karja olykor kinyúlt, a pálcával valamelyik szemléltető ábrára bökött, és hosszan, lelkesen magyarázott. Úgy festett, mint egy szórakozott professzörny. Mondandójából nagyjából a következők voltak leszűrhetőek: a szörnyek nagy családja két főcsoportra osztható, úgymint

I. belső és II. külső rémek. Ezeken belül további osztályok, nemzetségek és fajok találhatóak, viszont mind a külső, mind a belső rémeket leírhatjuk jellegük szerint, úgymint kaszaboló, daraboló, saraboló és préselő, réselő, késelő rémek, küllemük szerint, úgymint árkoltfarkú, burkoltfarkú, hurkoltfarkú és szegletesfejű, szegesfejű, szegfejű rémek, valamint szellemük szerint, úgymint bunkó, bárgyú, gárgyú és nyomott, csökött, lökött rémek.

Az iroda ura idáig jutván az ismertetésben - melyet a Félőlény már réges-régen nem tudott követni -, elégedetten összezsápta kezét, és néhány szemléletes példával színesítette kissé talán száraz előadását. - Például - lelkesedett -, vegyünk egy, a kedves ügyfél által is jól ismert egyedet. Íme, a triplatokájú vahordály.

- Én nem ismerem, nem ismerem! - kalimpált az ügyfél.

- Én csak hallottam róla. - Az is több a semminél - biztatta az Irodaszörny. - Majd megismeri személyesen is.

- Ne, ne, ha lehetne, én inkább nem...

- Egyszerűen a triplatókájú vahordály az imént fölvezetett rendszer szerint valójában egy burkoltfarkú csökört saraboló! A kukkoló berregény viszont egy szegfejű bunkó préselő. Hát nem nagyszerű? - ujjongott. - Hogy én mennyire imádom a rendszertant! Tud követni a kedves ügyfél? - Sajnos... - Sejtettem. Mi azonban erre az esetre is gondoltunk. Aki közénk áll, annak felvétele alkalmával átnyújtjuk a legújabb kiadású Kis rémhatározót. Én magam írtam - tette hozzá az iroda ura, és álszerényen lehunyta égszínkéék szemét.

- Nahát... - A Félőlény csak ennyit tudott mondani: - Nahát.

Az Irodaszörny megdicsőülten hallgatott kissé, majd ismét a tárgyra tért.

- Ha a kedves ügyfél egyelőre nem tud dönteni, legyen szabad áthidaló megoldást javasolnom. Kezdetben jelentkezzék általános szörnynek, és halassa későbbre a szakosodást.

- Ez... ez így jól hangzik - hebegte a Félőlény. - Már amennyire itt bármi is jól hangozhat.

- És ha jól halad a ranglétrán, lehet a kedves ügyfélből még igazi klasszikus szörny is!

Sorolni kezdte a klasszikusokat, és minden szónál fényesebben ragyogott a szeme: - Vámpír! Leviatán! Griff! Mándruc! Lidérc! Libuc! Lele! Korlátlan lehetőségek!

A Félőlény ismét rezegni kezdett.

- Csak nyugalom. Minden igazi nagy rém reszketve kezdte, és egész szépen belejöttek. Utolsókból lesznek az elsők, Félőlényekből a legvelőtrázóbbak! Sietve firkált valamit az iktatókönyvbe, és cuppogó derűvel összedörgölte két göndör szőrös tenyerét.

- Remek! Rajta! Kezdődhetnek a próbák!

- Próbákról nem volt szó - a Félőlény megtapogatta a homlokát, alighanem lázam van, gondolta, ez a vacogás...

- Hogy a csudába ne? - harákolta derűsen az Irodaszörny. Elemében volt. - A próba nagyszerű és egyszerű, s amilyen tehetséges a kedves ügyfél, minden bizonnyal sikeres lesz! - Fölpattant egy eddig láthatatlan csapóajtó; a mögötte nyíló mély üregből dohszag áradt. Az iroda ura kedélyesen terelgette felé kedves ügyfelét.

- Tessék, tessék, a vizsgabarlang s a korlátlan lehetőségek! A teleszkópos kar most bebizonyíthatta, hogy valóban messzire elér. - Hopp! - és elkapta a menekülésre kész ügyfelet.

- Hopp, hopp! A próbákat elbliccelni szigorúan tilos!

- De mi-mi-miféle próbák? - vergődött a Félőlény a szőrös marokban.

- Természetesen fogcsikorgatóak. És természetesen három próba. Ahogy illik. Ha kiállotta őket a kedves ügyfél, de csakis akkor: közénk való! Fickándozott, tekergett a Félőlény, küzdött, amint erejéből telt, de - mint már említettük - abból bizony nem sokra futotta. Egy pillanat múlva már ernyedten lógott az üreg fölött a szőrös vasmarokban. Az Irodaszörny kacsintott.

- A szörnység kötelez!

Ezt hallotta utoljára a Félőlény, azután zuhant, zuhant, egyre csak zuhant, s közben azt kiabálta: - Áááááááááááá! Ám amikor elhallgatott, még mindig zuhant, így hát folytatta: - Béeééééééééé! És közben a Kiserdőre gondolt.

Oldd meg az 5. feladatot!

Ha érdekel a történet, hogyan győzte le Félőlény a szörnyeket, mentette meg a Kiserdőt, ingyenesen, letölthető az alábbi weblapról:

<http://konyvespolc.com/gyermekkonyvek-foglalkoztatok/bekes-pal-a-feloleny/>